

Lap:

Megjelent:

Világ
 1947. MAJ. 13.

Szindbád a Mélypincében

A Tabán utolsó emlékeit a Szövetség-
 utcában őrzi Poldi bácsi

Valamikor, nem is olyan régen Poldi bácsi, teljes nevén Krausz Lipót nevezetesség volt Budapesten. Tizenöt éven át — 1933-ig, amíg a zeg-zugos, regényes Tabánt le nem bontották — ő mérte a legzamatosabb bort, felesége, Poldi néni konyhájából kerültek ki a legízesebb falatok, az egykori Fehér Sas- és Görög-utca sarkán álló ódon kis kocsmában, amelynek cégére megszire jelezte: »Vendéglő a Mélypincéhez.

Bort mértek itt már a török idők óta, rác hajósek, lókupecsek, szerencsejátékosok vidám nótázással verték fel az éjszaka csendjét, sőt a legenda szerint Casanova is itt bujt meg egy alkalommal, amikor egy régi hadnagy-utcai ház ablakán át kellett menekülnie a féltékeny férj haragja elől. Gyakran betértek egy pohár itálra azok a ledér hölgyek is, akiket felett érkölség miatt Mária Terézia telepített ki a császárvárosból.

A sok évszázados kocsmá azonban Poldi bácsi vezetése alatt lett híres hely. Nyaranta a macskakövekkel kirakott apró udvar egyetlen ecetfájának árnyékában a magyar szellemi élet kiválóságai hűsültek. A törzsvendégek: írók, költők, újságírók reggelig tartó koccintgatások közben vitták meg az eseményeket. Operarékesek daloltak rögtönzött rímekre az egyetlen szál cigány, Jócó kíséréte mellett. Ugy jártak a Mélypince Poldijához, mintha hazamennének.

Krudy hajnali felfedezése

A Mélypince igazi virágzását és fellendülését Poldi bácsi személyének, pontosabban egyik diszkrét ruhadarabjának köszönhetette.

— Egy szép nyári éjszaka, 1918-ban — emlékszik vissza Poldi bácsi — még alig pár hete voltam a Mélypince gazdája, arra ébredtem, hogy zörgelnek az ablakon. Kiugrottam az ágyból és úgy, ahogy voltam, sietlen felhúzni a redőnyt. A beszűrődő holdvilág fénye egy gyönyörű szál barna férfit és egy alacsonyabbat világított meg előttem, akinek ezüstös fűrtjei a homlokába hulltak. Egy barátom társaságában érkeztek, ő odasúgta nekem: »Ez Krúdy Gyula és Bródy Sándor.«

— Krudy szeliden végignézett rajtam és odafordult Bródyhoz: »Sándor, ide fogunk járni mindig. Ez a Poldi csak tisztességes ember lehet, ha hosszú gatyát hord. Ilyet se láttam vagy húsz éve.«

— Krudy megtartotta szavát, mindennapos vendégem lett, bizalmas pertu barátom. Megosztotta velem gondjait-bajait. Egy-egy átkártyázott éjszaka után kora reggel átkonflisozott hozzám az Otthonból és ragyogóan színes szavaival mesélte el kalandjait.

— Bródy és Krudy után szinte sereglettek hozzám az írók, művészek, tudósok a Mélypincébe — meséli tovább könnyeláradt szemekkel.

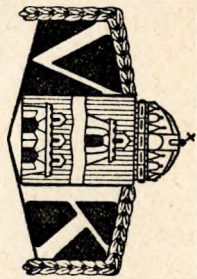
Három rostélyos

Büszkeséggel veszi elő a régi szép idők emlékeit őrző vendégkönyvet, felolvassa a törzsvendégek neveit, akik között őt szerepel a magyar szélemlé élet színéjára. Szerb Antal, Fényes Adolf, Rákosi Szidi, Abrányi Kornél, Szomoró Emil, a színész Hegedűs Gyula, Pünkösti Andor, Ráskai László, Márai Sándor, Laczó Géza, Székely Mihály, Ignó, Várkonyi Titusz, Mihályi Ernő, Rónay Mária, Keresztury Dezső, Zsolt Béla.

Ahogy Poldi bácsi felolvassa élete legboldogabb korszakát idéző neveket, mindégnyikhez megjegyzést fűz, legtöbbször azt, hogy »pertu barátom«.

Poldi bácsi ma hetvenhétéves. »Képhetese, ahogy ő mondja. Kis udvari szobájában féltő szeretettel őrzi a sárguló lapú vendégkönyvet. Ez minden, ami neki a Mélypincéből megmaradt. A muzeális értékű vendégkönyv nem száraz autogram-gyűjtemény, hanem a vallomások könyve. »Életem legjobb napjait és éjszakáit a Mélypincében töltöttem« — olvasom benne Szindbád gyöngybetűs sorait és a jókedvű rímek és tréfás rajzok után hosszú oldalakon keresztül versben és prózában siratják a törzsvendégek a halálra ítélt Tabánt, amely Mélypincéstől együtt végleg a múlt emléke lett.

Dutka Mária

Közp. nyomt. XX. cs. 23. sz.

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző:	Dutka Mária
Cím:	Szindbád a "Mélypincében"
Forrás:	Világ
(Hely)	1947. máj. 13.
(Idő)	
(Köt. v. füz.)	
(Oldal)	

Tá	640,24
Hé	"Mélypince" vendéglő
Idő	"1947"
Szen	
Hely	

Osztályozás

Székelyvárosi házinyomda 1926 — 8891